

Elän nukkekodissa. Valo heijastuu pahviseinän pinnalta, paljastaen nukkekodin muovisen todellisuuden. Isäni on muovia; äitini silikonია, eivät kuule minun huolia, ajatuksia eikä sanoja. Olohuoneessa pyörii maapallo. Äiti katselee silikonirintojaan peilistä kasvoillaan klovnimainen hymy. Haluaisin kirkua; se olisi turhaa. Kukaan ei huomaisi sitä, siksi elämme kotona nukkekodin ehdoilla, omillamme. Istun yksin huoneessani. Pahviseinät heiluvat liitoksissaan. Ulkoa, seinien väleistä tulee valo, joka paljastaa nukkekodin keinotekoisien todellisuuden, johon olen tuomittu osakokonaisuudeksi. Todellisuus ei kestä viattomuuttani, vaan puolustautuu ja haluaa pysyä entisellään, entistäkin keinotekoisempana, en kestä tätä. Pidättelen itseäni. Silmäni ovat kuin kaksi syvää kaivoa, joissa olisi raikasta vettä keinotekoisien silikonitodellisuuden vastineeksi. Isäni katsoo minusta läpi, eikä hän halua nähdä minua. – Taitaa tulla talvi, sanoi isä ja katsoo laitalattiaan, johon pakkaneen on piirtänyt kuurankukkia. Uomani on kapea, varteni norsunluuta, nenäni posliinia. Sydämeni keinuttaisi tuhatta kehtoa, jos se olisi vapaa siihen, mutta vain keinotekoinen todellisuus on tärkeää. Hiljaisuus rikkoutuu kahvinkeitin korahdukseen ja äidin korkokenkien kopinaan. -- Otatko piparkakun? kysyy isä. Isäni on muovia; äitini silikonია. Totuus on seinien toisella puolella. Valoa tulee edelleenkin ulkopuolelta seinien välistä. En tiedä vielä mitä se on, mutta meinaan ottaa siitä selvää.